

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

27 maart 1997

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, STADSVERNIEUWING EN HUISVESTING

Interpellatie van de heer Marino Keulen tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over mogelijke misbruiken in de huisvestingssector

Interpellatie van de heer Francis Vermeiren tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het standpunt van de minister en van de federale minister van Binnenlandse Zaken met betrekking tot het doorgeven door gemeentebesturen van de adresgegevens van Brusselse inwijkelingen vanuit Vlaanderen

Met redenen omklede motie

Bijlage

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting

Donderdag 27 maart 1996

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Herman De Loor

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.15 uur.*

Interpellatie van de heer Marino Keulen tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over mogelijke misbruiken in de huisvestingssector

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Keulen tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over mogelijke misbruiken in de huisvestingssector.

De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijn interpellatie is eigenlijk gebaseerd op een aantal onverkwikkelijke toestanden die aan het licht zijn gekomen bij één van de grootste Vlaamse sociale huisvestingsmaatschappijen, namelijk De Mechelse Goedkope Woning. Een en ander hield verband met de misbruiken, respectievelijk begaan door de voorzitter en de ondervoorzitter van de raad van bestuur, meer bepaald met betrekking tot het indienen van onkostennota's en aanverwante. Blijkbaar ging het dus om ongelooflijke toestanden na maandenlange verrijking. Een kleine greep uit het aanbod : luxewagens met een waarde van meer dan 1 miljoen frank, zogenaamde studiereizen, in volle zomerperiode en in het gezelschap van de echtgenotes, naar Barcelona, Denemarken en Turkije, globaal goed voor nog eens 1 miljoen frank, restaurantkosten voor een totaalbedrag van 350.000 frank, computers, een relaxzetel van 100.000 frank, privé-telefoonrekeningen, faxtoestellen, enzovoort. Het lijstje is haast eindeloos. Dit alles – niet uit het oog te verliezen – op slechts 8 maanden tijd. Onder druk van zowel de publieke opinie als van de eigen politieke middens, namelijk de betrokken bestuurders,

namen de personen in kwestie ondertussen ontslag uit de raad van bestuur.

Gemakshalve zou men nu kunnen zeggen dat de kous daarmee af is, gezien het feit dat de betrokken personen de eer aan zichzelf hebben gehouden en ontslag hebben genomen uit hun functies. Niets is echter minder waar. Er zijn bijkomende verantwoordelijkheden die opgenomen moeten worden. Ik wil hierbij vooraf duidelijk stellen dat het mij niet te doen is om dit ene dossier. Ik heb dit dossier enkel willen aanhalen om aan te tonen dat bepaalde misbruiken in de huisvestingssector niet zo wereldvreemd zijn en dat ze, met andere woorden, door nagenoeg iedereen die van kwade wil is, begaan kunnen worden en dat ze zich aldus in elke vennootschap kunnen voordoen. Mij gaat het er dan ook enkel en alleen om te vermijden dat dergelijke misbruiken zich in de toekomst nog zouden kunnen voordoen en te peilen naar de mogelijkheden van de toezichhoudende overheid op dit bevoegdheidsdomein.

Inzake het Mechelse dossier kunnen we de volgende opmerkingen maken. Om te beginnen is er mijns inziens de verpletterende verantwoordelijkheid van de voltallige raad van bestuur. We kunnen toch niet blind zijn voor de morele vaststelling dat deze dergelijke zaken impliciet heeft toegestaan. Immers, om de in 1995 door de bevoegde minister ingevoerde vermindering van de vergoeding te compenseren, heeft de raad van bestuur ingestemd met het inbrengen van onkostennota's door voorzitter en ondervoorzitter. Het feit dat de andere bestuurders vandaag de handen in onschuld willen wassen is in die zin volkomen misplaatst, zeker als we rekening houden met het algemeen juridisch kader. Als een lid van de raad van bestuur van een vennootschap zich niet verzet tegen een beslissing, dan is hij volgens het vennootschapsrecht er mede hoofdelijk aansprakelijk voor. Dan kunnen we ons in dat verband de vraag stellen in hoeverre de raad van bestuur van De Mechelse Goedkope Woning

Keulen

niet de morele plicht heeft om voltallig ontslag te nemen. Ik vraag me zelfs af in hoeverre we hier niet kunnen spreken van een vorm van schuldig verzuim namens de voltallige raad van bestuur. Vanuit dit schuldig verzuim lijkt me de vraag om collectief ontslag nog versterkt. Bovendien rest deze huisvestingsmaatschappij geen geloofwaardigheid en geen enkel gezag meer. Nu blijkt dat de nieuwe voorzitter, een collega-volksvertegenwoordiger, die deel uitmaakte van de vorige raad van bestuur, nu eigenlijk als nieuwe voorzitter van de raad van bestuur de zaken zou moeten omkeren.

Men kan zich ook vragen stellen bij de verantwoordelijkheid van de VHM-commissaris. In elke raad van bestuur van een erkende vennootschap van sociale woningbouw heeft – zoals u allen ongetwijfeld wel weet – een commissaris van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij zitting. De taak van een dergelijke commissaris is namens de gemeenschap toe te zien op de naleving van de vigerende regels, gaande van de wetgeving inzake de sociale huisvesting tot het goed beheer van de vennootschap als dusdanig. Vandaar dat nu ook de vraag rijst of de betrokken commissaris in dit dossier wel zijn verantwoordelijkheid heeft opgenomen. Het kan de commissaris toch ook niet ontgaan zijn dat dergelijke bedragen als onkosten werden ingebracht en dat aldus de vermindering van de vergoedingen, die door de bevoegde minister was doorgevoerd, werd omzeild. Meer nog, hij stelde evenmin vast dat de betrokkenen nog meer voordelen puurden uit de nieuwe regeling, weliswaar in natura, dan bij de oude regeling het geval was. Hetgeen ons dan weer brengt bij de vraag of een commissaris van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij kan optreden tegen dergelijke misbruiken. Welke zijn de mogelijkheden voor een commissaris om het toekennen van dergelijke voordelen aan leden van een raad van bestuur – hetgeen een autonome beslissing is van een vennootschap – een halt toe te roepen in geval van flagrante misbruiken of bij het omzeilen van de geldende regels? Bovendien kan men de verantwoordelijkheid van de commissaris in dit complete dossier nog meer in vraag stellen, aangezien de Mechelse gemeenteraad nu blijkbaar unaniem tot een externe audit heeft beslist met betrekking tot de boekhouding en de werking van de maatschappij. Dit impliceert in feite dat de betrokken commissaris, tot wiens opdracht een dergelijke taak eigenlijk behoort, zijn werk niet naar behoren heeft vervuld. Tevens zou moeten worden nagegaan of in dit geval de onrechtmatig verkregen gelden werkelijk werden teruggegeven aan de maatschappij. Het gaat immers om gelden die in eerste en enige instantie dienen om de min-

der gegoeden aan een woning te helpen. Dergelijke misbruiken in zo'n sector zijn ronduit schandalig te noemen en dienen onmiddellijk en zonder verlies voor de maatschappij rechtgezet te worden. De huidige raad van bestuur beweert dat dit wel is gebeurd. Opnieuw kan men zich hier afvragen in welke mate de verklaringen van een raad van bestuur, die in een recent verleden nog toeliet dat de maatschappij onrechtmatig lichter werd gemaakt, nog geloofwaardig kunnen klinken.

Zo zijn we dan aanbeldend bij de pseudo-minnelijke schikking die intern door de VHM-inspectie werd getroffen. Blijkbaar wil men alles in der minne regelen, zonder al te veel rumoer, zonder de betrokkenen in het daglicht te plaatsen en zonder hen alles te laten terugbetalen. Dit lijkt veeleer de toer op te gaan van een lokale doofpotoperatie dan van het zoeken naar een rechtvaardige oplossing, vooral omdat deze situatie twee maanden lang verborgen werd gehouden voor de publieke opinie. Bij expliciete vragen naar het waarom van het ontslag van de betrokkenen werd steeds verwezen naar familiale, professionele of gezondheidsredenen, niets meer dan drogredenen dus. Indien de media de ware toedracht niet hadden blootgelegd, waren de feiten nu nog steeds verborgen voor het publiek. In dat verband is het belangrijk te weten wat de bevoegdheden en mogelijkheden zijn van de inspectiedienst van de VHM. In hoeverre kan die autonoom beslissen tot dergelijke minnelijke schikkingen?

Tot slot wil ik de minister vragen naar zijn intenties en mogelijkheden om stappen te ondernemen tegen de beschreven wanpraktijken. Ik denk daarbij aan het parket of het Hoog Comité van Toezicht. Het zou de minister sieren als hij deze zaak aangreep om aan de maatschappijen in deze sector duidelijk te maken dat dergelijke misbruiken uit den boze zijn en streng worden aangepakt. Het kan toch niet, collega's, dat geld voor de huisvesting van de minder begoeden in onze samenleving, onrechtmatig verdwijnt in de zakken van de bestuurders van de maatschappijen die voor die huisvesting moeten instaan. Dat is vooral onaanvaardbaar gezien het feit dat bepaalde investeringen, nodig voor onderhoud en renovatie, niet worden weerhouden onder het mom van een gebrek aan middelen. Cynischer kan eigenlijk niet.

Er valt naar aanleiding van dit ene dossier dus heel wat te zeggen dat voor alle erkende sociale bouwmaatschappijen opgaat. Het gaat om problemen die zich in de hele sector kunnen voordoen en die een uniform geheel van regels vereisen.

Keulen

Zult u, mijnheer de minister, in dit concrete dossier stappen ondernemen bij het parket en het Hoog Comité van toezicht ? Over welke mogelijkheden beschikt u in dat verband ? In welke mate kan hierdoor de rol van de VHM-commissaris in vraag worden gesteld ? Heeft de betrokken persoon in dit dossier zijn verantwoordelijkheid ten volle opgenomen ? In hoeverre is het vanuit maatschappelijk oogpunt en in het licht van de sociale doelstellingen van de sector, aanvaardbaar en wenselijk dat voor deze problemen een interne oplossing wordt gezocht, zoals door de VHM-inspectiediensten wordt gesuggereerd of zelfs al werd uitgewerkt ? De nu gebruikte regeling komt neer op een simpele terugbetaling van de onrechtmatig verkregen gelden. Dit gebeurde in alle stilte, waardoor de lei werd afgewist. Resulteert zoiets niet in een doofpotoperatie ?

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Ik wil me aansluiten bij deze interpellatie. Het spijtige voorval in Mechelen komt het imago van de VHM niet ten goede. Dit speelt ontzettend in het nadeel van de koper of huurder. Hij moet opdraaien voor de wanpraktijken. We spreken vandaag over een nieuwe politieke cultuur, en dat begrip mag ook in de administratie worden ingevoerd. De erkende bouwmaatschappijen zijn wel coöperatieve vennootschappen, maar vallen toch onder de voogdij van een overheidsinstelling. Ik wil dat benadrukken. Ik hoop dat bij de bespreking van de Vlaamse wooncode dergelijke praktijken en de controle daarop aan bod komen.

Dit zijn mijn aanvullende vragen. Hoe gebeurt de controle van de bouwmaatschappijen door de VHM in concreto ? Staan er specifieke middelen ter beschikking ? De dienst die zich daar vandaag mee bezighoudt, is enigszins onderbemand. De aflijning van zijn taken is niet duidelijk. Kan de minister die taken toelichten ? Zijn er in het verleden nog dergelijke gevallen geweest ? Hebben de bestuurders op dat moment ook ontslag moeten nemen ? Welke maatregelen werden destijds genomen ?

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : In de eerste plaats merk ik op dat men in deze zaak niet kan spreken over een doofpotoperatie. Het is precies door onze diensten, de inspectiediensten van de VHM, dat genoemd voorval aan het licht is gekomen en werd onder-

zocht. VHM heeft hierin zijn rol gespeeld zoals decretaal werd bepaald en heeft gebruik gemaakt van zijn voogdijprerogatieven. De inspectiedienst heeft, zoals het hoort, over de flagrante misstappen gerapporteerd aan de raad van bestuur van de VHM. De raad heeft de voorgeschreven procedure gevolgd. De voorzitter en de ondervoorzitter werden geconfronteerd met de bevindingen van de inspectiedienst van de VHM en werden om een rechtvaardiging van de feiten gevraagd. De raad van bestuur heeft dan beslist alle leden van de raad van bestuur van de maatschappij De Goedkope Woning, te informeren over het gebeurde.

De structuur impliceert niet dat elk lid van de raad van bestuur op elk moment van alles op de hoogte is. Men heeft contact opgenomen met de VHM-commissaris. Men heeft tegelijk de erkende vennootschap verplicht te beraadslagen over de legitimiteit van de vastgestelde uitgaven en over de opportuniteit van het behoud van de mandatarissen. Deze zijn beide uit de raad van bestuur gestapt. Een van hen was gemeenteraadslid en heeft ook dat ambt opgezegd.

Alvorens een definitieve beslissing te nemen, heeft men zoals voorzien een delegatie van de vennootschap gehoord. Op 28 januari 1997 heeft de raad van bestuur van de VHM beslist dat de eigen inspectiediensten de zaak op de voet moeten volgen : zowel de rechtzetting van de vastgestelde feiten als de toekomstige engagementen. Er is ook een raadsman aangesteld. Hij heeft de opdracht gegeven om een dossier samen te stellen, zodat eventueel een klacht of een vordering bij de rechtbank kan worden ingediend. Ik kan u zeggen dat er een klacht is ingediend bij de procureur des konings te Mechelen. Het dossier is dus, zoals voorgeschreven, doorgestuurd door de voogdij-instansie, de VHM. U moet hieraan niet twijfelen. Bijgevolg hoef ik als minister ook geen verdere stappen te ondernemen.

Tegelijk is er ook werk gemaakt van de terugbetaling van een aantal onrechtmatige uitgaven. Hierover bestond al een intern akkoord en er is een bepaalde regeling getroffen. Ik zal me niet uitspreken over de juridische gevolgen. Uiteindelijk berust het dossier bij het parket en zal de procureur er een verantwoord gevolg aan geven. Dit dossier kan twee soorten gevolgen krijgen : een burgerlijk en een strafrechtelijk.

U hebt ook verwezen naar de rol van de VHM-commissaris. Ik ben hierover gerapporteerd. Ik heb al langer de indruk dat de VHM-commissaris zijn taak niet altijd behoorlijk kan vervullen. De leden

Peeters

van de commissie zijn ongetwijfeld al wat vertrouwd met dit aspect. Naar aanleiding van de wooncode zullen we hierover een discussie voeren. Op dit ogenblik zijn de commissarissen ofwel federale ambtenaren ofwel ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap. Ze verrichten deze taak op vrijwillige basis, na de werkuren. Het is dus voor hen een bijkomende opdracht.

Maar zoals u weet, houdt dat voor zo een belangrijke maatschappij als de Mechelse Goedkope Woning, die een uitgebreid patrimonium en een groot personeelsbestand heeft, bijna een voltijdse opdracht in. Toch wordt in het huidige systeem deze opdracht na de werkuren vervuld en houdt ze enkel in dat de commissaris in kwestie aanwezig is tijdens de raad van bestuur. Zoiets is op termijn onhoudbaar. Een volledige opvolging is op deze manier immers niet mogelijk. De Vlaamse wooncode kan hiervoor een oplossing bieden. We kiezen voor een professionalisering van het commissarissenkorps. De commissarissen kunnen eventueel zelfs toezicht uitoefenen op verschillende maatschappijen. Het moet voor hun een voltijdse opdracht worden. Ze kunnen zo ook de kans benutten om aan beleidsimplementatie en beleidsopvolging te doen. Naast hun controletaak is dit het tweede aspect van hun opdracht.

Aan de VHM-commissaris kan ik zeggen dat ik een actievere aanpak verkies. Ik vind ook dat de VHM meer en op regelmatiger tijdstippen moet rapporteren. Deze opdracht kan op dit ogenblik niet volwaardig worden vervuld. Het beleid moet hieraan dan ook een andere wending geven, eveneens door een professionalisering van het korps. We zullen deze zaak grondig opvolgen.

Mevrouw Heeren, wat de inspectiediensten betreft, kunnen we zeggen dat deze aangelegenheid door hen aan het licht is gebracht. Dit bewijst dat ze goed functioneren en hun taak naar behoren vervullen. Er zijn inderdaad een aantal andere dossiers waarover men ons heeft gerapporteerd dat een aantal dingen onrechtmatig zijn verlopen. Daarbij zijn juridische stappen ondernomen. De inspectiediensten hebben in dit onderzoek heel stelselmatig gerapporteerd over wat ze hebben vastgesteld. Dit element komt het laatste jaar of anderhalf jaar sterker naar voren. Ik wil inderdaad dat deze maatschappijen en erkende vennootschappen met meer openbaarheid werken en dat er meer en beter toezicht plaatsvindt. Als voogdijminister sta ik er ook op dat er wordt gerapporteerd over onregelmatigheden.

Als er nog wat onduidelijkheid is over de taakaflijning, wil ik hierover wel een gesprek voeren met de betrokkenen. Ze hebben me in elk geval op dat vlak geen problemen meegedeeld.

Mevrouw Veerle Heeren : Er is inderdaad een inspectiedienst, maar zoals u wellicht weet bestaat er ook nog een dienst die verantwoordelijk is voor de controle op de maatschappijen. Normaal gezien zou er een goede samenwerking moeten zijn tussen die twee diensten. Naar ik heb vernomen, vertoonde die controledienst echter in het verleden op dat punt heel wat gebreken. Deze dienst staat trouwens enigszins los van de inspectiedienst. Toen ik het over controle had, bedoelde ik de specifieke controledienst die administratief toezicht houdt op de vennootschappen.

Minister Leo Peeters : Dan neem ik daar nota van. Moest er inderdaad nog sprake zijn van een intern probleem, dan ben ook ik vragende partij, zeker omdat we aan de hand daarvan een beter functioneren van inspectie- en controlediensten kunnen bewerkstelligen. Ik zal trachten dat de volgende dagen te bespreken en na te gaan wat op dat vlak nog mogelijk is. Die controle en dat toezicht moeten immers zo scherp mogelijk zijn en het beleid moet deze materie op de voet kunnen volgen. De aangehaalde toestanden zijn inderdaad ontoelaatbaar.

Ik herhaal het : de VHM heeft als raad van bestuur zelf de klacht ingediend en terzake juridisch gedaan wat van een voogdijoverheid wordt verwacht. Volgens mij heeft ze werkelijk met alle mogelijke middelen gereageerd toen ze deze toestanden vernam. Het is dus geenszins de bedoeling om deze zaak in alle stilte te regelen of om een doofpotoperatie uit te voeren. Ik heb gemerkt dat deze zaak door een aantal kranten vrij uitvoerig aan de orde werd gebracht. Ik denk dat die kranten op dat ogenblik terecht hun rol hebben gespeeld. Stel ik een dergelijke toestand vast, dan is het mijn taak om de voogdijoverheid op haar plichten te wijzen. Wanneer die overheid deze plichten dan vervult, dan is het echter niet aan mij om me tot de media te wenden. Toen we op de hoogte werden gebracht van deze toestand, hebben we onmiddellijk gereageerd. We hebben de procedure gevolgd, met de confrontaties en het mondeling onderhoud zoals voorzien in de procedure. Dat heeft dan weer geleid tot de klachtprocedure.

De heer Marino Keulen : U zegt dat er geen doofpotoperatie heeft plaatsgevonden en dat de diensten hun werk hebben gedaan. Er waren vaststellingen en confrontaties, waarna men uiteindelijk

Keulen

naar het parket is gestapt. Ik zou graag weten wanneer men een klacht heeft ingediend. Wellicht is deze indruk fout en kunt u me van het tegendeel overtuigen, maar ik heb het gevoel dat men deze stap slechts heeft gezet naar aanleiding van de ophef in de publieke opinie en de media. Twee maanden lang heeft men blijkbaar een spel gespeeld. Ik geef een voorbeeld. Telkens er in de Mechelse gemeenteraad vragen werden gesteld over het reilen en zeilen van de Mechelse Goedkope Woning, is men met drogredekenen komen aanzetten. Men verklaarde dat het aan professionele en gezondheidsredenen was te wijten dat de voorzitter en de ondervoorzitter ontslag namen.

Ten tweede blijft de rol, de werking en het globale functioneren van de raad van bestuur me zwaar op de maag liggen. Ik heb de wet niet gemaakt, maar de vennootschapswetgeving bepaalt heel duidelijk dat elk lid van de raad van bestuur uiteindelijk hoofdelijk verantwoordelijk is voor zijn beslissingen. Nu begrijp ik ook wel dat die mensen niet op de hoogte kunnen zijn van elk akkefietje en van alles wat zich dagelijks in zo een maatschappij afspeelt. Hier gaat het echter niet om een akkefietje, noch om een eenmalig feit. De gebeurtenissen waarvan sprake vonden systematisch en op vrij grote schaal plaats. Zelfs wie niet echt met de sector vertrouwd is, voelt aan dat die zaken ontspoorde.

In mijn betoog somde ik reeds de bedragen op waarover het ging. Iedereen die niet geheel wereldvreemd is, voelt toch aan dat hier schromelijk werd overdreven. Verder is er nog de morele verantwoordelijkheid van die beheerders : zij waren immers verantwoordelijk voor het beheer van een maatschappij die zich specifiek richt op de minst begoeden. Bekijk je de bedragen van de onkosten, dan merk je dat deze de maandelijksse uitkeringen van de bewoners overtreffen. Dan had ik het nog niet over het feit dat men ondertussen, met betrekking tot het oefenplein, mensen afscheepte met de boodschap dat er geen middelen voorhanden waren. We kennen allen deze problematiek. Ik heb begrepen dat u in dit verband reeds zelf hebt opgetreden.

Verder wou ik een vraag stellen over de VHM-commissaris. Oefent deze persoon, die in feite de zaak al die tijd heeft laten betijen, momenteel nog dezelfde functie uit bij de betrokken maatschappij ?

Minister Leo Peeters : Ja. Die man is op dit ogenblik nog steeds commissaris. Hij kan alleen worden vervangen door middel van een regeringsbeslissing. Een dergelijke beslissing werd niet getroffen. Alhoewel ik vond dat hij een veel actievere rol had kunnen spelen, beschik ik op dit ogenblik niet over elementen om te kunnen besluiten dat die man medeplichtig is aan wat de voorzitter en de ondervoorzitter hebben gedaan. Zolang ik niet beschik over aanwijzingen van medeplichtigheid, zal ik die commissaris niet berispen of vervangen.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de minister, toch heb ik het gevoel dat men meer fout kan doen door iets te verzuimen dan door wél op te treden. Kan men in deze zaak niet spreken van een soort schuldig verzuim van de commissaris ?

Minister Leo Peeters : Mijnheer Keulen, ik ben niet degene die in dit dossier kan bepalen of er schuldig verzuim in het spel is. Het dossier gaat nu naar het parket. Er werd opgetreden tegen de voorzitter en de ondervoorzitter, die binnen deze maatschappij een aantal daden hebben gepleegd die niet door de beugel kunnen. Beide hebben ze ontslag genomen en een aantal sommen die hun inderdaad ten onrechte werden toegewezen, terugbetaald. Waarschijnlijk is dit niet voldoende. Zoals gezegd, wil ik de zaak daarmee niet toedekken. Nu gaat de procureur immers zijn rol spelen en het burgerrechtelijk optreden en de mogelijke strafrechtelijke sanctie bepalen. Op deze manier zal dit dossier trouwens een nog grondiger onderzoek krijgen. We kunnen nu dus nog niet vaststellen of die commissaris zich heeft bezondigd aan schuldig verzuim.

Die man heeft geen onwettige daad gesteld. Hij heeft geen goederen vervreemd en zich niets onrechtmatig toegeëigend. Omdat een voorzitter en een ondervoorzitter fraude zouden hebben gepleegd, is niet heel de raad van bestuur schuldig. We moeten wachten op het resultaat van het strafrechtelijk dossier bij het parket. Misschien zijn in de toekomst verdere maatregelen nodig. We moeten de juridische kant van de zaak grondig bekijken. Ik ben ervan overtuigd dat de procureur de rol zal spelen die hij moet spelen.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Op welke datum is klacht neergelegd bij de procureur ?

Minister Leo Peeters : De eerste procedure vanuit de VHM was de confrontatie. Men heeft de erkende vennootschap verplicht te beraadslagen over

Peeters

een aantal punten. Er moest worden beslist of de betrokkenen al dan niet lid van de raad van bestuur konden blijven, en wat er met de ten onrechte toegeëigende goederen of bedragen moest gebeuren. Er is beslist dat deze moesten worden terugbetaald, wat ook effectief is gebeurd. Op dat moment heeft de lokale vennootschap een raadsman aangesteld om deze zaak verder uit te diepen. Men heeft een nieuw gesprek gevraagd met de VHM, dat moet plaatsvinden zodra de raadsman zijn rapport klaar heeft. De VHM wilde hier niet op wachten en heeft het dossier ingeleid bij de procureur. Ik heb daarvan niet de precieze datum. Dat het dossier is ingeleid, is het allerbelangrijkste.

De heer Marino Keulen : Kunnen uw diensten ons die datum doorgeven ?

Minister Leo Peeters : Dat kan. Het is trouwens een beslissing van de raad van bestuur van de VHM.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Francis Vermeiren tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het standpunt van de minister en van de federale minister van Binnenlandse Zaken met betrekking tot het doorgeven door gemeentebesturen van de adresgegevens van Brusselse inwijkelingen vanuit Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Vermeiren tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het standpunt van de minister en van de federale minister van Binnenlandse Zaken met betrekking tot het doorgeven door gemeentebesturen van de adresgegevens van Brusselse inwijkelingen vanuit Vlaanderen.

De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, met een rondschrĳven van 6 december, referentie BA3/A1/6 hebt u zich gericht tot de gemeentebesturen uit Vlaanderen met betrekking tot het onthaal- en opvangbeleid

van Brusselse inwĳkelingen uit Vlaanderen. In dit rondschrĳven werden de colleges van burgemeester en schepenen aangespoord om systematisch de nieuwe adressen van hun gewezen inwoners die zijn uitgeweken naar een der gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, door te spelen aan de voorzitter van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Volgens u, mijnheer de minister, was deze aansporing bedoeld om de efficiënte dienstverlening van de Vlaams-Brusselse overheid te verzekeren. U ging ervan uit dat de VGC bevoegd is voor gemeenschapsaangelegenheden, meer bepaald onderwijs, cultuur en gezondheid. Met de opgevraagde adressen van de nieuwe inwoners van Brussel zou de VGC het opvangbeleid optimaal kunnen organiseren en zo de Vlaamse aanwezigheid in de hoofdstad versterken. Ik denk dat niemand van ons zich hiertegen zal verzetten.

Volgens een artikel in Terzake, het orgaan van de VZW De Wakkere Burger, wilt u reageren op de egestelling van de Brusselse gemeenten, die eerder hun medewerking weigerden. Die Brusselse gemeenten hebben ter ondersteuning van hun weigering de wet op de privacy ingeroepen. Dit bezwaar hebt u afgewimpeld. U hebt verwezen naar het advies van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer met kenmerk nummer 12/96 van 15 mei 1996. De commissie verwijst in haar advies op haar beurt naar artikel 60 van de wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen. Hierin wordt onder meer de VGC vermeld, die krachtens artikel 64 van voornoemde wet, dezelfde bevoegdheden uitoefent als de andere inrichtende machten, en meer bepaald instaat voor een specifiek onthaal- en opvangbeleid van de Brusselse inwĳkelingen uit Vlaanderen.

In hetzelfde advies wordt aangevoerd dat de VGC als openbare overheid toegang heeft tot de wettelijke gegevens van het rijksregister. Ook wordt in het advies aangestipt dat de VGC voldoet aan de voorwaarden om informatie te verkrijgen uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters van de gemeentebesturen.

Een aantal gemeentebesturen, die hun twijfels hadden over het doorspelen van de gevraagde adressen aan de VGC, hebben vóór ze de lijsten ter beschikking zouden stellen, het advies ingewonnen van de federale minister van Binnenlandse Zaken. Ze waren van oordeel dat de huidige bevolkingsreglementering een dergelijke mededeling niet veroorloofde. Ik wijs terzake naar parlementaire schriftelijke en andere vragen die ik destijds heb gesteld aan toenmalig minister van Binnenlandse

Vermeiren

Zaken Tobback. De antwoorden van toen wezen in een andere richting, maar het advies van de huidige minister van Binnenlandse Zaken is negatief.

In zijn schrijven verwijst de federale minister uitdrukkelijk naar het koninklijk besluit van 16 juli 1992, betreffende het verkrijgen van informatie uit het bevolkingsregister en uit het vreemdelingenregister, dat verschenen is in het Belgisch Staatsblad van 15 augustus 1992. Hij verwijst eveneens naar het koninklijk besluit van 3 april 1984, houdende toegang tot het rijksregister en naar artikel 11 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van het rijksregister.

Verder wordt verwezen naar een omzendbrief van 4 december 1996 waarin er bij de gemeentebesturen nogmaals werd op aangedrongen adresverzoeken en verzoeken om inlichtingen uit de bevolkingsregisters correct en op eenvormige wijze te behandelen. De federale minister van Binnenlandse Zaken argumenteert in hoofdzaak dat de nieuwe adressen van de uitgewekenen niet zijn opgenomen in de informatie die de gemeente in haar bevolkingsregister vermeldt.

Ik wil erop wijzen dat het voor de gemeentebesturen, die niet vertrouwd zijn met de parlementaire werkzaamheden, moeilijk is wanneer ze geconfronteerd worden met tegenspraak in instructies. Aan de ene kant krijgen ze instructies vanwege de gemeenschapsminister bevoegd voor de materie en aan de andere kant van de federale minister bevoegd voor Binnenlandse Zaken.

In het schrijven van de minister aan de gemeentebesturen die om nadere inlichtingen verzochten, werd gezegd dat de gemeentebesturen die misbruik maken van de toegang tot het rijksregister van de natuurlijke personen door toch adressen van andere gemeenten mee te delen aan derden en daarmee artikel 11 van de wet van 6 augustus 1983 – tot regeling van het rijksregister van de natuurlijke personen – overtreden, daarvoor volgens de federale minister strafrechtelijk vervolgd kunnen worden. Ten aanzien van een verzoek uitgaande van uzelf, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, klinkt deze waarschuwing aan de gemeentebesturen vrij kras.

Het kan toch niet dat men instructies krijgt van een bevoegde minister en dat een andere minister gerechtelijke vervolgingen aankondigt als de instructies van de federale minister gevolgd worden.

Men zou ervan uit kunnen gaan dat de door u verstrekte richtlijnen, die aanleiding geven om adressen door te spelen aan de VGC, er de gemeenten toe aanzetten zich ten overstaan van het federale ministerie van Binnenlandse Zaken in de sfeer van de onwettelijkheid te begeven door het plegen van strafbare feiten. Zo is de toestand momenteel. De gemeentebesturen bevinden zich tussen twee vuren.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie komt niet voor op de lijst van gebruikers die toegang hebben tot het rijksregister van natuurlijke personen. Dit strookt niet met het advies van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer die ervan uitgaat dat de VGC een openbare overheid is en derhalve wel toegang heeft tot het rijksregister van natuurlijke personen. Er moet meer duidelijkheid komen voor de gemeentebesturen. Zij zitten werkelijk tussen twee vuren. Met welke richtlijnen moeten zij rekening houden? Het blijft een dilemma. Ze worden geconfronteerd met twee uiteenlopende standpunten, enerzijds dat van uzelf en anderzijds dat van de federale minister van Binnenlandse Zaken. Deze problematiek ligt zeer gevoelig en er leeft een verscheidenheid aan meningen over. Sommigen benaderen de zaak vanuit het standpunt van het Vlaming-zijn en ondersteunen elk initiatief gericht op Vlamingen in Brussel. Sommigen hebben problemen met het doorspelen van adressen.

Enerzijds is uw standpunt om de Vlamingen in Brussel te ondersteunen prijzenswaardig, anderzijds kan men het standpunt van de federale minister die over de privacy van de mensen moet waken ook niet zomaar naast zich neerleggen. Mensen zullen niet altijd zomaar akkoord gaan met het feit dat men hun adreswijziging signaleert. Een dergelijk twistpunt dat zo'n betwistingen uitlokt, mag niet blijven bestaan.

In de Kamer van Volksvertegenwoordigers werd de federale minister van Binnenlandse Zaken over deze uiteenlopende standpunten geïnterpelleerd door de heer Cortois. De minister heeft geantwoord dat een gemeente enkel adressen kan meedelen op voorwaarde dat ze op een wettelijke wijze aan deze gegevens is gekomen. Volgens de minister kan een gemeente de betrokken adressen alleen verkrijgen via opvraging uit het rijksregister. De gemeenten zijn daartoe niet bevoegd. Er wordt dus geen inbreuk op de wet op de privacy gepleegd, maar wel op de wet op het rijksregister.

Minister Vande Lanotte heeft zich uitgesproken voor overleg met de Vlaamse minister van Binnen-

Vermeiren

landse Aangelegenheden. In december werd door de federale minister een ontwerp van koninklijk besluit overgemaakt aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie om deze kwestie te regelen. Een reactie is tot op heden uitgebleven. Dit gebeurde in december en april staat al voor de deur. Ondertussen blijven de gemeentebesturen geconfronteerd met deze scheefgetrokken toestand.

In die procedure blijven, na reactie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, naar onze mening nog een aantal punten te regelen. In zijn antwoord op de interpellant in de Kamer van Volksvertegenwoordigers deelde de federale minister van Binnenlandse Zaken mee dat hij met de Vlaamse minister – uzelf dus – contact zou opnemen om tot een voorlopige oplossing te komen. Ik zou graag weten of u, mijnheer de minister, ondertussen de tijd hebt gevonden om tot een discussie over te gaan teneinde die voorlopige oplossing voorop te stellen. Hebt u zodoende in dat verband al overleg gepleegd en zal er ook rekening worden gehouden met eventuele bezwaren van de naar Brussel uitgeweken Vlamingen die er niet op gesteld zijn dat hun nieuwe adres in het hoofdstedelijk gebied via het rijksregister wordt opgevraagd om redenen die, tussen haakjes, zeer persoonlijk kunnen zijn, iets waarvoor we begrijpen moeten kunnen opbrengen.

De voorzitter : Wenst nog iemand het woord ? Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : De heer Vermeiren heeft de toestand vrij algemeen, correct en duidelijk geschetst. In juni 1995 wilde men vanuit de Vlaamse Gemeenschapscommissie inderdaad het initiatief nemen om een beter onthaalbeleid te gaan voeren. Als uitgangspunt is het heel belangrijk dat de wil aanwezig is om dit te doen. Wie ook maar een beetje vertrouwd is met de Brusselse situatie, zal me daarin bijtreden. Het probleem is dat men er inderdaad niet goed in slaagt in de 19 gemeenten van Brussel precies de Nederlandstaligen terug te vinden. Dat heeft ertoe geleid dat diverse pogingen zijn ondernomen om van de Brusselse gemeenten de Nederlandstalige adressen aan de weet te komen. Men heeft dan die 19 gemeenten aangeschreven. Van die aangeschreven gemeenten hebben er, indien ik me niet vergis, zeven geantwoord, zij het negatief. Zij gaven dus te kennen niet aan het initiatief te zullen deelnemen. Het voorzitterschap van de Vlaamse Gemeenschapscommissie heeft toen met ons contact opgenomen met de vraag aan dit initiatief mee te werken. Er werd ons dus gevraagd of wij, vanuit Vlaanderen, niet in een

soort van ondersteuning konden voorzien. Concreet werd ons gevraagd of we een omzendbrief wilden sturen naar de Vlaamse gemeentebesturen om precies die adressen van de Nederlandstaligen, die naar Brussel verhuisd waren, mee te delen. We hebben dan onmiddellijk aangegeven dat we dit wel een goed initiatief vonden, maar dat rekening moest worden gehouden met het privacy-aspect.

In ons land bestaat er een commissie die precies onderzoek verricht naar de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Het betreft trouwens een federale commissie die ressorteert onder de bevoegdheid van de minister van Justitie. Die commissie kan hierover geraadpleegd worden en het is dan ook aan die commissie dat we onze zeer concrete vragen hebben voorgelegd. Op 10 april 1996 schreven we de commissie aan en op 13 mei 1996 heeft deze advies uitgebracht. Mijnheer Vermeiren, ik weet niet of u in het bezit bent van dit advies. Ik wil het u in elk geval graag ter beschikking stellen, want het is een advies dat ons volledig bijtreedt in alles wat we op dat vlak hebben ondernomen. Die federale commissie zegt affirmatief op de door de minister – door mij dus – gestelde vragen te kunnen antwoorden. Ik wil u de gedetailleerde antwoorden op al onze vragen met betrekking tot de privacy, het rijksregister, het meedelen van deze adressen, enzovoort, graag voorleggen. De commissie, onder voorzitterschap van de heer Thomas, onderzocht dit alles grondig en haar conclusie luidde dat de minister van Binnenlandse Aangelegenheden – ikzelf dus – een terecht initiatief neem waarin ik volledig gesteund word door het advies van deze commissie. Zodoende zijn we ervan uitgegaan dat, vermits een federale commissie ons in ons initiatief met haar advies steunt, we een omzendbrief aan alle gemeentebesturen mogen sturen, waarop de grote meerderheid dan gunstig heeft gereageerd. Die gemeenten delen ons gewoon de adressen mee en maken zich daar geen zorgen om. Zij weten evengoed dat een dergelijk onthaalbeleid in Brussel ook voor de Vlamingen heel belangrijk is. Men doet dus wat de minister heeft gevraagd en deze minister weet zich gesteund door het gunstige advies van de federale commissie.

Vervolgens merk ik dan dat er vanuit Vilvoorde een vraag wordt gericht aan de federale minister. Vilvoorde vroeg namelijk of die minister van Vlaanderen wel mag doen waarmee hij bezig is.

De heer Francis Vermeiren : Niet alleen vanuit Vilvoorde.

Minister Leo Peeters : Neen, maar de heer Courtois heeft gemeend als eerste die vraag te moeten voorleggen aan de federale minister omdat hij misschien meer belang hecht aan het federale dan aan het Vlaamse niveau. Dat is trouwens zijn goed recht.

De heer Francis Vermeiren : Dat wijst erop dat hij begaan is met de wetgeving.

Minister Leo Peeters : Mijnheer Vermeiren, ik zal u de bewijzen bezorgen waaruit blijkt dat de federale commissie ons zegt dat we hierin terecht handelen. Daar blijf ik bij en daar laat ik het ook bij.

De federale minister heeft de stad Vilvoorde niet zelf van antwoord gediend, maar heeft dit door een van zijn ambtenaren laten doen. Indien ik me niet vergis, was dat een adviseur van Binnenlandse Zaken. Zij heeft inderdaad ook gezegd dat geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan wat de Vlaamse minister terzake doet. Mijn goede vriend, minister Vande Lanotte, heeft dan ook gemeend een brief te moeten schrijven aan deze commissie die dus onder de bevoegdheid ressorteert van de minister van Justitie.

Hij heeft aan de voorzitter van deze commissie gezegd dat het advies waardeloos is. Dat is zijn recht. Ik blijf erbij dat een dergelijke commissie met onafhankelijke experts goed werk kan verrichten. De minister van Binnenlandse Zaken heeft aan de voorzitter van de commissie, die onder Justitie ressorteert, gemeld dat de commissie onterecht een ruime interpretatie heeft gegeven. Wie heeft het recht dat te zeggen ? Hij betreurt verder dat men het niet nodig vond hem daarover te raadplegen. De commissie is helemaal niet verplicht dat te doen. Minister Vande Lanotte vindt het dan ook onontbeerlijk dit advies te herzien. Dit advies is officieel. Ik zal het u straks ter beschikking stellen. De brief van minister Vande Lanotte is ondertussen vertrokken naar de commissie. De commissie heeft er nog niet op geantwoord en ik weet niet of ze dat nog zal doen. Ik blijf bij mijn standpunt. Ik word gesteund door het advies van de commissie. We hebben intussen een gesprek gevoerd met minister Vande Lanotte en erop aangedrongen dit met spoed te behandelen. Ik vraag me af waarom het zes of acht of negen maanden, zoals hij op de interpellatie antwoordde, zou moeten duren om een koninklijk besluit klaar te hebben dat de machtiging via het rijksregister regelt. Dit koninklijk besluit zou natuurlijk de definitieve oplossing bieden. Dat kan voor mij morgen al gebeuren, want de tekst is klaar en duidelijk. Het is niet omdat een federale minister niet akkoord gaat met

onze interpretatie dat de Vlaamse overheid zich beschaamd moet voelen of zich moet terugtrekken. Ik ga door in deze aangelegenheid. Ik vind dat we dit moeten doen voor Brussel.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Het antwoord van de minister is niet niks. Waar komt het op neer ? Er bestaat geen consensus tussen de federale minister en de gemeenschapsminister. Men zou kunnen zeggen dat de gevoelens voor de Brusselse Vlamingen van de twee SP-ministers ver uit elkaar liggen. Het zou ook kunnen dat slechts een van hen rekening wil houden met de wetgeving. U zegt vooral dat de minister van Binnenlandse Zaken heeft geoordeeld niet zelf te moeten antwoorden op de vraag van de burgemeester van Vilvoorde. Hij heeft het antwoord overgelaten aan de kabinetsmedewerker.

Minister Leo Peeters : Ik heb alleen maar gezegd dat de brief ondertekend is door een adviseur van Binnenlandse Zaken.

De heer Francis Vermeiren : Ik heb de brief hier voor mij liggen. Hij is getekend : namens de minister van Binnenlandse Zaken, de adviseur. Verbergt de minister zich achter een adviseur ?

Minister Leo Peeters : Ik zeg alleen maar dat de minister dit niet zelf heeft ondertekend en ik vraag me af waarom.

De heer Francis Vermeiren : Dit is toch niet ernstig. Een burgemeester schrijft naar de minister van Binnenlandse Zaken. De burgemeester gaat akkoord met het principe en is bereid de bewuste adressen door te spelen. Hij vraagt zich echter af of dit in orde is met de regelgeving terzake. Hij heeft misschien als enige het initiatief genomen maar met hem stellen vele burgemeesters en gemeentesecretarissen zich de vraag of dit wel mag.

Minister Leo Peeters : Al deze vragen werden aan de commissie voorgelegd. Ik zal u het advies overmaken. Het zal u meer inzicht verschaffen. Ik heb echt geen zin in deze aangelegenheid te buigen voor de federale overheid. We zijn op dit vlak bevoegd. We hebben de federale commissie om advies gevraagd. Ik blijf aan de Vlaamse gemeenten vragen om Brussel te steunen.

De heer Francis Vermeiren : De vraag is niet of wij aan uw kant staan of niet, maar of de twee betrokken ministers aan dezelfde kant staan. Uit de discussie blijkt dat de federale minister niet wil bui-

Vermeiren

gen. U zou daarover toch een ernstig gesprek met hem moeten kunnen voeren ? U behoort toch tot dezelfde politieke familie ? Minister Vande Lanotte zegt in de Kamer dat overleg noodzakelijk is.

Daar knelt het schoentje. Van de federale regering krijgt hij geen groen licht voor dat koninklijk besluit. U hebt gelijk : er zijn geen weken of maanden nodig om een koninklijk besluit te maken. Feit is dat de federale minister het niet kan toezeggen omdat hij van zijn collega's geen toestemming krijgt. Het probleem is dus het volgende. Een burgemeester krijgt een brief met instructies van de bevoegde minister. De federale minister van Binnenlandse Zaken antwoordt daarop : pas op, want ik kan u straffen. Hoe principieel ik het ook met u eens ben over Brussel, we kunnen in een rechtsstaat niet dulden dat een gemeenschapsminister instructies geeft en de federale minister nadien zegt dat hij het naleven daarvan zal bestraffen.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Wat hier is gebeurd, is het volgende. Een commissie geeft een gedetailleerd advies op basis van de concrete vragen die we haar hebben voorgelegd. Maar een federale minister, die niet eens is bevoegd voor deze commissie -die sorteert namelijk onder Justitie – komt nadien vertellen dat de interpretatie te ruim was en vraagt om het advies te herzien. Die spelletjes spelen we niet mee. We worden juridisch ten volle gesteund door het advies van de commissie. Nog niemand heeft me kunnen duidelijk maken dat ik iets ten onrechte doe.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Minister Peeters heeft gelijk dat het nogal kras is dat een minister – iedereen weet welke – hier iets doet wat hij eigenlijk niet mag. Het is echter nog krasser dat wij, die minister Peeters vanuit de oppositie vragen dat dit probleem wordt rechtgezet binnen de regering en binnen zijn politieke familie, alleen maar van hem te horen krijgen dat het kras is dat zijn collega niet naar hem luistert.

Minister Leo Peeters : De minister in kwestie is geen collega van mij. Hij is lid van de federale regering.

De heer Francis Vermeiren : We kondigen een motie aan.

Minister Leo Peeters : Ik hoop dat u me daarmee wilt steunen.

De heer Francis Vermeiren : Ik hoef niet te herhalen wat ik heb gezegd. Ik hoop dat u onze steun en die van uw partijgenoten krijgt.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Vermeiren werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 11.50 uur.*

BIJLAGE

KONINGRIJK BELGIE

1000 Brussel,
Postadres : Ministerie van Justitie
Waterloolaan 115
Kantoren : Regentschapsstraat 61
Tel. : 02 / 542.72.00
Fax : 02 / 542.72.12

**COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER**

ADVIES Nr 12 / 96 van 15 mei 1996

: A / 96 / 005 / 13

BETREFT : Onthaal-en opvangbeleid voor de Brusselse inwijkelingen vanuit Vlaanderen

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer, inzonderheid artikel 29,

Gelet op de adviesaanvraag, vanwege de Vlaamse Minister van Brusselse Aangelegenheden dd. 23 januari 1996, door de Commissie ontvangen op 24 januari 1996,

Gelet op het verzoek om bijkomende inlichtingen van de Commissie dd. 6 maart 1996 alsmede het antwoord dd. 10 april 1996,

Gelet op het verslag van de heer C. VOET,

Brengt op 15 mei 1996 hiernavolgend advies uit :

I. VOORWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. Bij schrijven van 23 januari 1996 heeft de Vlaamse Minister van Brusselse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting advies gevraagd aan de Commissie of de "Vlaamse gemeenten (kunnen aangezet worden) de Brusselse adressen van hun uitwijkelingen mee te delen aan de Voorzitter van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, met het oog op een efficiënte dienstverlening aan de Vlaams-Brusselse overheid en administratie;" Tevens werd gevraagd of een toegang tot het Rijksregister met het oog op het bekomen van de hierbovenvermelde informatie in overeenstemming is met de wet op de privacy.

2. Bij brief van 6 maart 1996 werden door de Commissie vragen gesteld, die door de Minister werden beantwoord bij brief van 10 april 1996.

II. ONDERZOEK

1. Volgens artikel 60 van de wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen zijn er 3 instellingen met rechtspersoonlijkheid voor de uitoefening van de bevoegdheden bedoeld bij de artikelen 59 bis, par. 4 bis, tweede lid, en 108 ter, par. 3 van de Grondwet, namelijk de Vlaamse Gemeenschapscommissie, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

De materies die tot hun bevoegdheid behoren zijn de volgende :

- a. de bevoegdheden inzake culturele aangelegenheden, onderwijs en persoonsgebonden aangelegenheden;
- b. de bevoegdheden die hen worden toegewezen door de Gemeenschapsraden.

2. Art. 64 par. 1 van voornoemde wet bepaalt :

"Elke gemeenschapscommissie oefent dezelfde bevoegdheden uit als de andere inrichtende machten in de aangelegenheden bedoeld in artikel 61 van deze wet.

Zij hebben in het bijzonder elk tot taak :

- 1° een programmering uit te werken en uit te voeren van de infrastructuur met betrekking tot deze aangelegenheden;
- 2° de nodige instellingen op te richten, ze te beheren en subsidies te verlenen onder de voorwaarden die bepaald zijn met name door de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot het kleuter-, lager, secundair, normaal, technisch en kunstonderwijs;
- 3° aan de betrokken overheid aanbevelingen alsook adviezen te richten, zowel op eigen initiatief als op verzoek van die overheid.
- 4° initiatieven te nemen en aan te moedigen inzake culturele en persoonsgebonden aangelegenheden."

3. In verband met inzonderheid het lid 4° van voornoemd artikel 61, onderstreept het Bureau van de Raad het belang van een specifiek onthaal- en opvangbeleid voor de Brusselse inwijkelingen vanuit Vlaanderen. Teneinde de Vlaamse onthaalpolitiek te kunnen concretiseren (o.a. informatie verstrekken over de Vlaams-Brusselse beleidsinstanties op gewestelijk en gemeentelijk niveau alsmede Vlaamse instellingen in het bedrijfsleden) – zie de adviesaanvraag van de Minister dd. 23 januari 1996 – wenst men over de adressen te beschikken van de personen die vanuit Vlaanderen naar Brussel uitwijken.

4. In verband met de toegang tot het Rijksregister :

Artikel 5 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen bepaalt dat "De Koning (toegang verleent) tot het Rijksregister aan de openbare overheden, de instellingen van openbaar nut,".

Daar de Vlaamse Gemeenschapscommissie een openbare overheid uitmaakt, bestaat er geen fundamenteel bezwaar tegen de toegang tot het Rijksregister wat de wettelijke gegevens betreft, en mits natuurlijk naleving van artikel 5 van voornoemde wet.

5. In verband met het verstrekken van inlichtingen door de Gemeentebesturen van Vlaanderen :

Artikel 6 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende het verkrijgen van informatie uit de Bevolkingsregisters en uit het Vreemdelingenregister, bepaalt het volgende :

"Geen enkele lijst van personen ingeschreven in de registers mag aan derden worden verstrekt. Dit verbod is niet van toepassing op de overheden of de openbare instellingen die door of krachtens de wet gemachtigd zijn om dergelijke lijsten te verkrijgen en dit voor de informatie waarop deze machtiging betrekking heeft."

Daar de Vlaamse Gemeenschapscommissie een openbare overheid is voldoet zij aan de voorwaarden om de gevraagde informatie te bekomen.

De Commissie is dan ook van oordeel dat positief op de door de Minister gestelde vragen kan worden geantwoord.

De secretaris,

(get.) J. PAUL

De voorzitter,

(get.) P. THOMAS

VOOR EENSLUIDEND VERKLAARD AFSCHRIFT :
De secretaris van de Commissie :

J. PAUL
25.06.1996